

svaka od ove tri superdržave nepobediva, svaka je u stvari potreban svet u kome se svako izvrtanje mišljenja može bezbedno vršiti. Stvarnost vrši svoj pritisak samo kroz svakodnevne potrebe - da se jede i pije, da se ima odeća i krov nad glavom, da se ne pojede nešto otrovno ili padne kroz prozor s najvišeg sprata, i tome slično. Odsečen od spoljnog sveta i prošlosti, stanovnik Okeanije je sličan čoveku u međuzvezdanom prostoru, koji nema načina da odredi šta je gore a šta dole. Vladari takvih država su apsolutni, onako kako to faraoni i cezari nikad nisu mogli biti. Oni imaju obavezu da čuvaju svoje sledbenike od smrti od gladi u nezgodno velikim količinama, i da ostanu na onako isto niskom nivou vojne tehnike kao što su njihovi suparnici; ali kad se taj minimum postigne, mogu da izobličavaju stvarnost kako im se prohte.

Stoga je rat, ako ga merimo merilom prošlih ratova, prosto-naprosto obmana. On je sličan borbi između nekih preživara čiji su rogovi smešteni pod takvim uglom da ne mogu povrediti jedan drugog. No iako je nestvaran, rat nije bez značaja. On apsorbira višak potrošive robe i doprinosi održavanju one posebne mentalne atmosfere koja je potrebna hijerarhijskom društvu. Rat, kao što ćemo videti, danas predstavlja čisto unutrašnju stvar svake zemlje. U prošlosti su se vladajuće grupe svih zemalja, iako su mogle uviđati svoje zajedničke interese i stoga ograničavati ratna razaranja, ipak borile jedna protiv druge, s tim što je pobednik uvek pljačkao pobeđenog. Danas se one uopšte ne bore jedna protiv druge. Rat vodi vladajuća grupa protiv svojih sopstvenih podanika, a cilj rata nije osvajanje tuđe ili odbrana svoje teritorije, nego očuvanje strukture društva. Stoga je i sama reč 'rat' postala pogrešna. Verovatno bi bilo tačno reći da je, postavši neprekidan, rat prestao postojati. Onog posebnog pritiska koji je vršio na ljude počev od mlađeg kamenog doba pa do prvih decenija dvadesetog veka nestalo je, a na njegovo mesto došlo je nešto sasvim drugo. Rezultat bi bio skoro isti kad bi se tri superdržave saglasile da će umesto da se neprekidno bore, živeti u večitom miru, s tim što bi svaka bila zatvorena u svoje granice; jer u tom slučaju svaka od njih bi i dalje bila svet za sebe, zauvek oslobođen od otrežnjavajućeg dejstva spoljne opasnosti. Mir koji bi bio zaista stalan bio bi isto što i stalni rat. To je u stvari, mada ga ogromna većina članova Partije shvata kao u perifernom stilu, pravi smisao partijske parole: Rat je mir.

Vinston za trenutak prestade da čita. Negde u daljini zagrme raketna bomba. Blaženo osećanje da je sam sa zabranjenom knjigom, u sobi bez telekrana, još ga nije napuštalo. Samoća i bezbednost bili su fizički osećaji, nekako pomešani s umorom njegovog tela, mekoćom naslonjače, dodirnom blagog vetrića koji je dolazio kroz prozor i igrao mu se po obrazu. Knjiga ga je očarala, ili reći umirila. U izvesnom smislu nije mu kazivala ništa novo, no i to je bio deo privlačnosti. Kazivala je ono što bi rekao i on sam da je mogao svoje raštrkane misli dovesti u red. Bila je proizvod uma sličnog njegovom, samo daleko jačeg, sistematičnijeg, manje opterećenog strahom. On shvati da su najbolje knjige upravo one koje ti kazuju ono što znaš i sam. Upravo se beše vratio prvoj glavi kad začu Džulijine korake na stepeništu. On se podiže iz naslonjače i pođe joj u susret. Ona ispusti na pod svoju torbu sa alatom i baci mu se u zagrljaj.

Kad se razdvojiše, on joj reče: "Dobio sam knjigu."

"Je li? Fino", reče ona bez mnogo interesovanja, i kleče pored peći da skuva kafu.

Knjigu su ponovo pomenuli tek posle pola sata u krevetu. Suton je bio taman toliko svež da ih naterala da se pokriju. Odozdo su se čuli poznati zvuci: pesma i grebanje cipela po pločama dvorišta. Ona mišićava žena crvenih ruku koju je Winston video kad je prvi put bio u sobi kao da je bila sastavni deo dvorišta. Činilo se da nema časa u toku dana kad nije hodala gore-dole između korita i konopca, naizmenično puneći usta štipaljka i pevajući iz puna srca.